

Arrest

nr. 90 632 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 20 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Marie-Claire FRERE loco advocaat Bruno SOENEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste relaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen zou u over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Chandpur (Bangladesh).

U vroeg een eerste keer asiel aan in België op 7 oktober 2010. Het CGVS nam op 15 april 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw verklaringen waren ongeloofwaardig. Op 13 juli 2011 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (“RvV”) de beslissing van het CGVS.

U vroeg een tweede keer asiel aan in België op 18 augustus 2011. De Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") besloot op 15 september 2011 over te gaan tot het nemen van een beslissing waarin vermoeden van afstand van asielaanvraag wordt geopperd omdat u zich niet aandiende voor gehoor (technische weigering).

U vroeg een derde keer asiel aan in België op 23 september 2011. Heden beweerde u dat u Bangladesh verliet op 29 januari 2010 met uw eigen paspoort. U zou dezelfde dag teruggekeerd zijn naar Bangladesh. Op 23 maart 2010 zou u Bangladesh een tweede keer verlaten hebben voor Engeland met uw eigen paspoort. In oktober 2010 zou u naar België gekomen zijn. U legde u een vonnis, volgens u uitgesproken op 27 juli 2011, neer van een eerste rechtszaak. Tijdens uw afwezigheid uit Bangladesh zou er op 3 juli 2011 een nieuwe rechtszaak zijn geopend tegen u.

Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een gecertificeerde kopie van een vonnis betreffende de eerste rechtszaak en vertaling, juridische stukken aangaande een tweede rechtszaak en vertaling, twee originele kranten en een Belgisch medisch attest."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals onder meer neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal in casu worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming, geloofwaardig te maken en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst merkt het CGVS op dat uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag op zich al niet geloofwaardig werden geacht door het CGVS. Bij uw derde asielaanvraag hebt u geen duidelijke reden aangehaald waarom u in uw eerste asielaanvraag valse verklaringen aflegde zoals over uw verblijf in Engeland. Ook de vaststelling dat u naliet om in Engeland asiel aan te vragen, ondanks uw verblijf van verschillende maanden daar, doet afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging ten aanzien van de Bengaalse overheid.

Ten tweede verklaarde u bij uw derde asielaanvraag dat u Bangladesh hebt verlaten op 29 januari 2010. U zou met uw eigen paspoort naar Engeland gereisd hebben (zie gehoorverslag CGVS p.3). U verklaarde dat u de volgende dag zou teruggekeerd zijn naar Bangladesh met uw eigen paspoort. U zou Bangladesh definitief verlaten hebben op 25 maart 2010 met uw eigen paspoort (zie gehoorverslag CGVS p.4). U zou opnieuw naar Engeland gereisd hebben, alvorens naar België te komen. Het is opmerkelijk dat u pas bij uw derde asielaanvraag aangeeft dat u zou teruggekeerd zijn naar Bangladesh en op 25 maart 2010 Bangladesh een tweede keer verlaten zou hebben. U legde het paspoort niet voor, zodat het CGVS niet kan nagaan of u daadwerkelijk bent teruggekeerd naar Bangladesh. U zou het paspoort verloren hebben (zie gehoorverslag CGVS p.8). Wat hier ook van aan is, uw beweerde terugkeer naar Bangladesh ondermijnt uw vrees voor uw beweerde problemen die dateren van vóór maart 2010.

Ten derde legde u ter staving van uw beweerde problemen een gecertificeerde kopie van een vonnis neer betreffende een eerste rechtszaak en documenten aangaande een tweede rechtszaak. U zou de envelop verloren zijn waarmee de documenten u werden opgestuurd (zie gehoorverslag CGVS p.3). Het CGVS kan dan ook de herkomst van deze documenten niet nagaan. Wat hier ook van zij, aangaande het vonnis dient opgemerkt te worden dat uw kennis niet in overeenstemming is met het document. U zou enkel over een advocaat met naam Abdul Jalil beschikken (zie gehoorverslag CGVS p.3). Zo gaf u aan dat uw advocaat Abdul Jalil vermeld staat in het vonnis (zie gehoorverslag CGVS p.5). Hij zou aanwezig geweest zijn toen het vonnis werd uitgesproken (zie gehoorverslag CGVS p.5). Nergens wordt de naam Abdul Jalil aangegeven in het vonnis (zie document 1, groene map). De advocaat met naam Jahirul Hoque zou de verdediging op zich genomen hebben, zo blijkt uit het document. U beweerde dat u veroordeeld zou zijn tot zeven jaar gevangenisstraf (zie gehoorverslag CGVS p.5). Echter blijkt dat u een werkstraf kreeg van een jaar onder strafwetartikel 323 en een werkstraf voor zeven jaar onder strafwetartikel 325 (zie document 1, groene map). U kon ook de naam niet aangeven van de rechter die het vonnis uitsprak (zie gehoorverslag CGVS p.5). Het vonnis werd ook niet uitgesproken op 27 juli 2011 maar op 28 juli 2011 (zie gehoorverslag CGVS p.5 en document 1, groene map). Het is opvallend dat u deze elementaire gegevens niet kunt aangeven aangezien u beweerde uw documenten te hebben gelezen (zie gehoorverslag CGVS p.3). U werd veroordeeld bij verstek. Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat er een aantal procedurele stappen moeten ondernomen worden vooraleer u over een verstekveroordeling kan beschikken (zie document 2, blauwe map). U was niet op de hoogte welke stappen uw advocaat heeft ondernomen om het vonnis te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS p.5). Verder blijkt uit de algemene informatie dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat u een vonnis zou verkrijgen zonder in het bezit te komen van de ‘order sheet’. Er zou enkel een gecertificeerde kopie van een vonnis kunnen bekomen worden bij ‘overgave’, wat in uw geval niet zo was (zie document 2, blauwe map). U legde geen recente ‘order sheet’ neer. Er kan dan ook geen enkel geloof aan de authenticiteit van het document worden gehecht. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan de beweerde rechtszaak, zeker gezien in het kader van uw eerste asielaanvraag uw verklaringen reeds als ongeloofwaardig zijn afgedaan.

Ten vierde gaf u aan dat er na uw vertrek uit Bangladesh een tweede rechtszaak zou zijn opgestart tegen u. Het is opvallend dat u zelf niet veel kunt vertellen over de omstandigheden waarin de rechtszaak zou ingediend zijn (zie gehoorverslag CGVS p.6). Dat u niet in het land was, is geen afdoende verklaring. Hoewel u beweerde deze documenten gelezen te hebben, kon u niet aangeven welke juridische stukken u aanbracht in verband met de beweerde rechtszaak (zie gehoorverslag CGVS p.6). U kon aangeven wie de zaak indiende, u kon een naam opgeven van een politieofficier en de rechtbank (zie gehoorverslag CGVS p.7). U kon niet aangeven wanneer de laatste hoorzitting plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS p.7). U gaf aan dat er in totaal vier verdachten waren, waaronder u de laatste zou zijn (zie gehoorverslag CGVS p.7). Uit de vertaling van het document, blijkt echter dat er vijf verdachten waren en u was de vierde (zie document 2, groene map). U kon niet vertellen onder welke artikels van de Bengaalse strafwet u werd aangeklaagd (zie gehoorverslag CGVS p.7). U gaf aan dat u gecertificeerde fotokopieën neerlegde (zie gehoorverslag CGVS p.6). Echter bevatten deze documenten geen stempels van de rechtbank en wordt er niet verwezen naar de wet van 1872 (zie document 3, blauwe map). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat enkel de "certified copy" (en dus niet een andere kopievorm zoals een fotokopie of een "attested copy") een advocaat de garantie biedt dat hij over een echte en volledige kopie van het gerechtelijke stuk beschikt, wat dus niet kan gegarandeerd worden betreffende uw documenten. Aan deze documenten kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden gehecht. Het CGVS voegt hier nog aan toe dat het gemakkelijk is om in Bangladesh aan (ver)vals(t)e documenten te geraken (zie document 1, blauwe map). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de beweerde rechtszaak.

Aldus kon u uw asielrelaas niet aannemelijk maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor u zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van uw asielrelaas teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in die de toekenning van een Subsidiäre Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. U gaf aan dat in de twee kranten (zie document 3, groene map) uw naam niet wordt aangegeven (zie gehoorverslag CGVS p.8). U gaf zelf aan dat de kranten niet relevant zijn voor uw asielaanvraag maar verwijzen naar de algemene situatie in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS p.8). Deze kranten voegen dan ook niets wezenlijks toe aan uw asielaanvraag. Het medische attest (zie document 4, groene map) toont aan dat u medische problemen hebt, echter stond dit u niet in de weg om op de vragen van het CGVS te antwoorden. Het CGVS heeft ook getracht rekening te houden met uw fysieke ongemakken. Hierbij dient nog aangestipt te worden dat u voor uw medische problemen, u zich moet wenden tot de geijkte procedure.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.6. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal de ongeloofwaardig bevonden verklaringen van verzoeker tijdens de eerste asielprocedure als vertrekpunt neemt, zodat hij de beoordeling van huidige asielaanvraag met een negatieve ingesteldheid begint en een vooroordeel ten aanzien van hetgeen verzoeker tijdens huidige asielaanvraag naar voor wil brengen.

In het eerste motief van de beslissing stelt de commissaris-generaal onder andere vast dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag zijn verblijf in Engeland en terugkeer naar Bangladesh verzwegen had, zonder daar in zijn derde asielaanvraag een duidelijke reden voor te geven. Deze vaststelling, alsook de vaststelling dat verzoeker in Engeland geen asiel aangevraagd heeft, wordt door verzoeker uitdrukkelijk erkend, en doet inderdaad afbreuk aan verzoekers vrees voor vervolging door de Bengaalse overheid. De Raad wijst er op dat deze feiten nieuwe gegevens zijn voor de commissaris-generaal, en dat het normaal is dat hij deze verklaringen toetst aan verzoekers eerder afgelegde verklaringen omtrent zijn

vluchtrelaas. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt tijdens zijn derde asielaanvraag geen eerlijke kans te hebben gekregen.

2.7. Verzoeker tracht alsnog een verklaring te geven voor het feit dat hij zijn verblijf in Engeland en zijn terugkeer naar Bangladesh in zijn vorige asielaanvraag had verzwegen. Hem werd, zo stelt hij, meegedeeld dat deze elementen negatieve implicaties zou hebben voor zijn asielaanvraag. Verzoeker betoogt dat hij het verkeerd advies gewoon gevolgd heeft.

De Raad benadrukt dat een de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag impliceert dat de asielzoeker ten allen tijde de ware toedracht van de feiten moet kunnen uiteenzetten. Verzoeker koos er zelf voor bedrieglijke verklaringen af te leggen en heeft van in de beginfase van zijn eerste asielaanvraag de herhaalde raadgevingen van de asielinstanties dat hij ertoe gehouden was de waarheid te vertellen, en dat valse en onjuiste verklaringen tot gevolg konden hebben dat zijn asielaanvraag zou worden afgewezen (zie vragenlijst), naast zich neergelegd. Deze vaststelling doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid als persoon.

Verzoekers stelling dat de korte terugkeer naar Bangladesh zijn vrees niet ondermijnt daar hij ondergedoken geleefd heeft, kan niet overtuigen. Een persoon die een gegronde vrees heeft voor vervolging in zijn land van herkomst keert niet zomaar voor een korte tijd terug. Deze houding ondermijnt wel degelijk de ernst van de geschetste vervolgingsvrees, te meer nu verzoeker geen plausibele verklaring geeft voor die terugkeer. Bovendien legt verzoeker zijn paspoort niet voor, zodat ook deze verklaringen niet worden gestaafd.

De loutere bewering dat verzoeker in Engeland geen asiel kon aanvragen omdat hij er op de dool was, vormt geen voldoende verklaring voor het feit dat verzoeker er, ondanks een verblijf van verschillende maanden, geen asiel heeft aangevraagd. Verzoeker stelt dan wel dat hij er geen idee van had op welke manier hij asiel kon aanvragen, maar dit is een loutere bewering, zonder meer. In alle redelijkheid kon worden verwacht dat verzoeker zich, zo hij daadwerkelijk ernstige problemen had in zijn land van herkomst, kon informeren over de mogelijkheden om internationale bescherming te bekomen. De vaststelling dat verzoeker zich niet zo snel als mogelijk onder de bescherming van de Britse asielinstanties heeft gesteld, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.8. Met betrekking tot de gerechtelijke documenten stelt verzoeker dat de commissaris-generaal ze afwijst zonder dit op een afdoende wijze te motiveren. Uit het betoog dat verzoeker daarop laat volgen blijkt echter dat verzoeker inhoudelijke kritiek heeft op de motieven aangaande de documenten, zodat de grief veeleer uit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht zal worden onderzocht. Verzoeker betoogt dat de commissaris -generaal de authenticiteit van de documenten in twijfel trekt zonder dat hij ze aan een individuele authenticiteitscontrole heeft onderworpen.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat aan documenten die worden neergelegd in het kader van een asielprocedure ook om andere redenen dan hun bewezen valsheid bewijskracht kan worden ontzegd, bijvoorbeeld omdat hun authenticiteit niet kan worden gegarandeerd of omdat ze niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen.

Betreffende de stukken die verzoeker heeft neergelegd aangaande twee rechtszaken stelt de commissaris-generaal vast dat de herkomst van de documenten niet kan worden nagegaan, dat verzoeker, hoewel hij beweerde de documenten te hebben gelezen, de elementaire gegevens over de zaken niet kon aangeven, zoals dat wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt dat hij het vonnis betreffende de eerste rechtszaak wel heeft gelezen maar niet woord voor woord heeft ingestudeerd en bovendien, zo stelt hij, kan van een leek niet worden verwacht dat hij een uitgebreide kennis heeft aangaande de veroordeling die tegen hem werd uitgesproken.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden. Van een asielzoeker die documenten neerlegt ter staving van zijn asielaanvraag kan worden verwacht dat hij over de inhoud ervan een elementaire kennis heeft. De verwerende partij heeft niet gepeild naar de juridische kennis van verzoeker maar naar de gegevens die in het vonnis werden vermeld. Om op de hoogte te zijn van deze essentiële informatie met betrekking tot zijn eigen veroordeling is het overigens niet noodzakelijk om het vonnis woord voor woord te hebben ingestudeerd, zoals verzoeker beweert. Een minimum aan interesse in de gegevens die in een vonnis worden vermeld mag in alle redelijkheid worden verwacht van verzoeker, nu ervan kan worden uitgegaan dat hij zoveel mogelijk inspanningen levert om zich te informeren over de evolutie van zijn

persoonlijke problemen. Gelet op het feit dat verzoeker zelf verklaart het vonnis te hebben gelezen, kan hij zich niet verschuilen achter datgene wat zijn advocaat hem beweerdelijk zou hebben verteld over de aard en duur van zijn straf en evenmin achter het feit dat hem niet zou zijn meegedeeld dat zijn advocaat zich zou hebben laten vervangen op de zitting. Verzoeker, die er niet in slaagt deze essentiële gegevens mee te delen, doet alleen al hierdoor blijken van een gebrek aan interesse die de ernst van vervolgingsvrees andermaal ondermijnt.

Daarbij komt nog dat, waar uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat er een aantal procedurele stappen moeten worden doorlopen vooraleer kan worden beschikt over een verstekvonnis, verzoeker niet op de hoogte is van de stappen die zijn advocaat heeft genomen en dat, zoals dat in de bestreden beslissing wordt gesteld, het hoogst onwaarschijnlijk is dat verzoeker een gecertificeerde kopie van het verstekvonnis zou hebben bekomen zonder in het bezit te komen van de 'order sheet' en zonder dat er in casu 'overgave' heeft plaatsgevonden. Verzoeker brengt hier tegen in dat de commissaris-generaal zichzelf tegenspreekt waar hij enerzijds vaststelt dat er een aantal procedurele stappen dienen ondernomen te worden teneinde een verstekveroordeling te kunnen bekomen, en anderzijds vaststelt dat er een hoge graad van corruptie is in Bangladesh, zoals voor het bekomen van valse documenten. De Raad merkt op dat beide uit de 'subject related briefing Bangladesh' "Corruptie en (ver)vals(te) documenten in Bangladesh" inderdaad blijkt dat er veel valse juridische documenten circuleren die ofwel buiten het gerecht om vervaardigd zijn door professionele vervalsers hetzij documenten die werden uitgereikt door de autoriteiten als "echt document" maar met een onechte of gewijzigde inhoud, die tot stand komen na corruptie (CGVS 18, stuk 1, p. 10). Verzoeker geeft overigens toe dat zijn advocaat de gecertificeerde kopie van het verstekvonnis 'op een informele wijze heeft kunnen bekomen', zodat én uit zijn onwetendheid over de inhoud ervan én uit de hiervoor aangehaalde informatie uit het administratief dossier überhaupt geen enkele bewijswaarde aan dit document kan worden gehecht. Verzoekers stelling dat corruptie niet alleen vervalsing van documenten betreft, maar ook de mogelijkheid tot het verkrijgen op een illegale wijze van originele documenten, doet daaraan, gelet op de voorgaande bevindingen, geen afbreuk.

Met betrekking tot de tweede rechtszaak etaleerde verzoeker evenzeer een aantal onaannemelijke vaagheden en onwetendheden en gaf hij andermaal informatie die niet strookt met de inhoud van de door hem voorgelegde stukken, zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Hoewel van verzoeker, die, het weze herhaald, zelf verklaarde de stukken te hebben gelezen, in alle redelijkheid mag worden verwacht dat hij daar bepaalde gegevens over kan verstrekken, blijkt hij niet te weten om welke stukken het precies gaat, wanneer precies de laatste hoorzitting plaatsvond en onder welke strafwetsartikels hij precies werd aangeklaagd. Niet in het minst moet ter zake ook worden dat verzoeker verkeerdelijk aangaf dat er vier verdachten waren. Het is volstrekt onaannemelijk dat hij hierover verkeerde verklaringen aflegt, net zoals de onwetendheden niet kunnen worden verklaard, ook niet door verzoekers stelling dat hij de stukken niet heeft ingestudeerd heeft en hij terzake een leek is. Bovendien blijkt ook uit de bestreden beslissing dat verzoeker geen certified copies overlegde, terwijl deze vorm de enige is die de advocaat de garantie biedt dat hij over een echte en volledige kopie van het gerechtelijk stuk beschikt, zodat aan de bedoelde documenten hoe dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht.

2.9. De voormelde vaststellingen, die door verzoeker niet in concreto werden weerlegd, volstaan om te leiden tot de conclusie dat aan de twee rechtszaken geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd hij een vernietiging voorstelt met het oog op een individueel authenticiteitsonderzoek.

2.10. Waar verzoeker verwijst naar de Proceduregids van UNHCR om aan te tonen dat de bewijslast niet al te strikt moet worden geïnterpreteerd en rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van de betrokkene, dient erop gewezen dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). Er mag trouwens niet uit het oog worden verloren dat verzoekers eerste asielaanvraag al werd afgewezen omdat zijn relaas ongeloofwaardig was, en dat hiervoor reeds werd vastgesteld dat de documenten met betrekking tot zijn rechtszaken –en evenmin de andere door de verwerende partij beoordeelde documenten– de geloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen, integendeel. Verzoeker betoogt nog dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden nu er geen individuele beoordeling heeft plaatsgevonden van de documenten, maar kan niet worden gevolgd.

2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak RvS, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord aangaande zijn derde asielaanvraag en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, zoals de door verzoeker neergelegde stukken, het gehoorverslag en de landeninformatie. Waar verzoeker in dit verband stelt dat de commissaris-generaal geen individuele beoordeling maakt van de voorgelegde documenten, verwijst de Raad naar hetgeen hieromtrent onder punt 2.8 werd vastgesteld. Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.12. Samenvattend kan worden gesteld dat verzoeker er niet in is geslaagd de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen, zodat een gegronde vrees voor vervolging geenszins aannemelijk is gemaakt.

2.13. Verzoeker voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.14. De Raad is van oordeel, gelet op hetgeen voorafgaat, dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS